

ΥΜΝΟΙ

ΚΑΙ

ΠΑΛΙ

ΥΜΝΟΣ ΕΙΣ ΤΟΝ ΘΕΟΝ

Μελωδ. Ροσσίνι, (Carità), Β, ἀρ. 1

ΣΕ μεγαλύνουσιν,
ὦ ποιητὰ,
πάντα τ' ἀόρατα
καὶ ὀρατά.

Ψυχῶν ἀνάτασις,
ὕμνος γλωσσῶν,
φόρον σοὶ φέρουσι,
σὰ ἐκ τῶν σῶν.

Ἀστέρες, ἥλιος,
γῆ, οὐρανός,
εἶπες κ' ἐγένοντο
ἐκ μηδενός.

Τὸ πᾶν λατρεία σου,
κ' ἔχεις ναὸν
τὸν θερμὸν ἔρωτα
τῶν καρδιῶν.

Δῶρόν σου κάλλιστον
λάμπ' ἡ ζωή,
κ' αἰνεῖ σε, Κύριε,
πᾶσα πνοή.

—

Ἦψας τὸν ἥλιον
μέγαν φανόν,
μ' ἄστρα κατέσπειρας
τὸν οὐρανόν.

—

Τὰς ὥρας ἔταξας.
Ὡς μειδιᾷ,
μ' ἄνθη στολίζεται
ἡ πεδιάς.

—

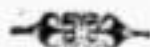
Ἡ χεὶρ ἡ θεία σου
ὥς ἀνοιγῇ,
θάλλει τῶν δώρων σου
πλήρης ἡ γῆ.

—

Οἱ κόσμοι τρέμουσι
τὸν σὸν θυμόν.
Αὐτοῦ ἀπαύγασμα
εἶν' ὁ χειμών.

—

Ἡ πλάσις σύμπασα
μέγας ναὸς,
ἐφ' οὗ ἐν ὀνομα
λάμπει· «Θεός».

ΑΙΝΟΣ ΕΩΘΙΝΟΣ

Μελ.δ. Bellini (Sorge o padre), B, ἀρ. 2

~~~~~

Ὅταν νέα ἡμέρ' ἀνατέλλῃ
καὶ φαιδρὰ ἐξυπνᾷ ὅλ' ἡ φύσις,
κ' ἡ ψυχὴ ἐξυπνῶσα ἐπίσης,
προσευχὴν πρὸς τὸν πλάστην της στέλλει.

—

Ἐν ᾧ ὕπνος βαθὺς μὲ κατεῖχε,
ἀδελφὸς καὶ εἰκὼν τοῦ θανάτου,
ἐπ' ἐμοῦ εὐμενῶς τίς προσεῖχε;
τίς ἐξέτεινε χεῖρα προστάτου;

—

Ὁ Θεὸς, ὅστις χάριτος πλήρη
ἀνεκτίμητα μ' ἔδωκε δῶρα,
τὴν ζωὴν μου, ὑπνώττοντος τώρα,
ὁ Θεὸς ἀγρυπνῶν διετῆρει.

—

Ἀπ' εὐγνώμονα δέξαι καρδίαν
εὐλογίας, Θεὲ τοῦ ἐλέου,
μετ' ἀνάπαυσιν ὅτι γλυκεῖαν
τὴν ζωὴν μοι χαρίζεις ἐκ νέου.

—

Ἀλλὰ δὸς νὰ διέλθῃ ὁσίως,
καὶ τὸν Σὸν νὰ πορεύηται δρόμον,
καὶ νὰ ᾔνῃ τῶν Θεῶν Σου νόμων
ὕπηρέτης ὁ ὅλος μου βίος.

—

